

Historia stadionu Legii: Hala, która została na papierze

Wtorek, 29 grudnia 2009 r. godz. 14:21

Największym problemem legijnych sekcji jest brak własnej hali sportowej. Przed laty, kiedy drużynowe sekcje regularnie zdobywały tytuły mistrza Polski, poważnie myślano nad jej budową. LegiaLive! dotarła do jednego z projektów hali, która miała być stawiana pod koniec lat 70-tych i przylegać miała do Wisłostrady. Niestety hala do dziś pozostała jedynie na papierze. Dziś legijne sekcje tułają się po całej Warszawie, a za wynajem sal płacą komercyjne stawki...

Zapewne inaczej wyglądała by codzienność legijnych sekcji, gdyby w latach 70-tych powstała wspomniana hala. "Jak zaczynałem trenować w Legii, to już nas karmiono tym, że wkrótce będzie wybudowana hala. Jedną z koncepcji zakładała, że powstanie ona na cyplu Czerniakowskim. Później miała zostać wybudowana w miejscu zajezdni autobusowej na Torwarze. Z czasem sam Torwar miano adoptować, a później opowiadano nam o architektach, którzy opracowali plany, makiety, ale ciągle odwlekany temat, w końcu upadł" - mówi w rozmowie z LegiaLive! Adam Wielgosz, były koszykarz i trener który w Legii był od 1965 roku.

Poniżej przedstawiamy jeden z projektów hali sportowej Legii:

Działka przeznaczona na lokalizację Hali Sportowej leżała na terenach ośrodka sportowego CWKS Legia. Wschodnim bokiem przylegała do Wisłostrady. Obiekt miał się składać z dwóch zasadniczych części - sportowej, wraz z przychodnią lekarską i administracją oraz hotelu dla zawodników.

Rozwiązując schemat funkcjonalny starano się uzyskać minimalną ilość koniecznych wejść oraz możliwość połączenia wszystkich pomieszczeń między sobą, bez konieczności wychodzenia na zewnątrz budynku. Biorąc pod uwagę główne kierunki napływu widzów oraz lokalizację istniejącego parkingu pod Torwarem, przyjęto, że wejście do hali dla widzów należy zlokalizować od strony ulicy Łazienkowskiej, natomiast wejścia do zespołu treningowego, przychodni lekarsko-sportowej, administracji oraz do hotelu - od strony Wisłostrady.

Część pomieszczeń przeznaczonych dla zawodników jak przychodnia lekarska, administracja i pokoje nauki zlokalizowane miały być na górnej kondygnacji. Pozostałe - jak przebiegające, wszystkie sale treningowe, magazyny, pokoje sędziów i trenerów zlokalizowano na dolnej kondygnacji o 1m powyżej poziomu areny hali głównej. W układzie rzutu obiektu trzymano się zasady oddzielenia pomieszczeń dostępnych dla publiczności od pomieszczeń dostępnych dla korzystających z urządzeń hali. Podział uzyskano w sposób zupełnie naturalny - wykorzystując zasadę przekroju budynku.

Architekci zaprojektowali wjazd na arenę hali sportowej i połączono go z wjazdem dostawczym dla hotelu. Arena hali miała być położona o 5,1 metra poniżej podłogi hallów wejściowych i 2,1 m poniżej chodnika Wisłostrady. Parter obiektu zaplanowano na wysokości +1,5 m. Takie "rozegranie" poziomów posadzek skracało pochylenie dojazdowe z ulicy na poziom areny hali. Od strony ul. Łazienkowskiej miał powstać plac wejściowy położony o 1,5 metra powyżej chodnika.

Architekci starali się uzyskać możliwie jednorodną bryłę, o sile wyrazu odpowiadającej eksponowanej lokalizacji (bliskość skrzyżowania Trasy z Wisłostradą). Dążąc do tego celu przyjęto koncepcję, aby główny kubaturowo element - tj. hala widowiskowo-sportowa stanowiła środek kompozycji, wokół którego grupować się będą wszystkie pozostałe. Konstrukcja hali głównej niejako przechodziła na otaczające ją obiekty - sale treningowe, halle, pomieszczenia przychodni lekarsko-sportowej i administracji. Bryła hotelu, jako obiekt o zupełnie odmiennej funkcji, potraktowana została samodzielnie. Niemniej jednak związana była bezpośrednio z pozostałymi częściami zespołu. Wykorzystując centralne położenie hali widowiskowo-sportowej umożliwiono wgląd z hallów do sal treningowych położonych o 1 kondygnację niżej niż hall. Taki wzrokowy kontakt publiczności z trenującymi zawodnikami, miał mieć znaczenie psychologiczne. Z jednej strony miało umożliwić obserwowanie codziennej pracy treningowej, z

drugiej - mobilizować do pracy i oswajać z widownią młodych sportowców.

Cały obiekt miał być przekryty dwoma rodzajami elementów konstrukcyjnych. Pierwszy z nich to element o przekroju trójkąta prostokątnego o wymiarach przyprostokątnych 3,0m i 2,5m, drugi - to element wypełniający o rozpiętości 3,0 i wysokości 0,5 m. Pionowa ściana elementu nośnego mogła być w miarę potrzeby wypełniana szkłem progilowanym lub gdy oświetlenie nie byłoby potrzebne - płytą warstwową powlekaną (w ścianach tych można było również umieścić wyloty odpowietrzeń, wentylatory itd.). Rozwiązanie takie umożliwiało łatwe zasłanianie okien roletami (mogły być uruchamiane ręcznie lub silnikiem elektrycznym sterowanym przez fotokomórkę - w zależności od siły naświetlenia). Sama arena miała być oświetlona promieniami odbitymi, dającymi światło bez smug i olśnień. W stropie technicznym przewidywano zainstalowanie lamp halogenowych o natężeniu światła, które umożliwiałyby dokonywanie transmisji telewizji kolorowej.

Koncepcja architektoniczna przedstawionego projektu ma swą wcześniejszą genezę. Projektując w 1972 roku halę sportową Resovii, architekt proponował halę o formie ostrosłupa ściętego, gdzie fałdy jednej jego ściany przechodziły bezpośrednio w fałdy przyległych ścian i "wykładały" się na poziom. "W tych poziomych partiach lokalizowałem część programu. Niestety, konstruktor, z którym wówczas współpracowałem, nie potrafił 'czysto' rozwiązać tego zadania wprowadzając żebra przechodzące przez narożniki niższych partii budynku (zaburzenia funkcji). Rozwiązanie tego problemu przez Andrzeja Żórawskiego pozwoliło dopiero teraz urzeczywistnić całą ideę przestrzenną choć już dla innego obiektu. Wspominam ten fakt nie gwoli historii lecz dla zobrazowania roli konstruktora jako współpartnera w tworzeniu architektury" - mówił pod koniec lat 70-tych arch. Maciej Krasiński.

Architektura: Maciej Krasiński

Konstrukcja: inż. Andrzej Żórawski

Współpraca: arch. Eugeniusz Jastrzębski

Kubatura: 115677 m³

Powierzchnia terenu: 20 000 m²

Powierzchnia zabudowy: 15 725 m².

CDN

Historia stadionu Legii: Odkrywamy historię basenów

Historia stadionu Legii: Zadaszenie basenu oraz likwidacja pływalni i strzelnicy